

8661
1978

№ 2

2 (Ιαν. '78)

Για την απελευθέρωση των γυναικών
6-9-72 (θήκη)

9

■ Πριν μερικά χρόνια κανείς δεν μίλαγε για τη γυναίκα καταπίεση ούτε για το γυναικείο πρόβλημα γενικότερα. Τώρα όμως κάτι έχει αλλάξει. Το γυναικείο πρόβλημα προβάλλεται από τον τύπο και τα μέσα ενημέρωσης, βρίσκεται μέσα στα προγράμματα άνομη και των αστικών κομμάτων, σχολιάζεται καλοπροαίρετα ή κακοπροαίρετα, συζητιέται, είναι στην ημερησία διαταξη. Αυτό συμβαίνει γιατί εδώ και μερικά χρόνια οι ίδιες οι γυναίκες άποψ'ασισαν να πάρουν στα χέρια τους την υποθεση τους και ν' αγωνιστούν για τα προβλημάτά τους. Βγαλμένο μέσα απ' τις ίδιες τις αντιφάσεις της ανάπτυξης του καπιταλισμού, την αντιφαση ανάμεσα στην είσοδο των γυναικών στην παραγωγή και τη διατήρηση του παραδοσιακού τους ρολου στην οικογένεια, ανάμεσα στην ιδιωτική και την δημόσια ζωή, ανάμεσα στην ποσοδο της τεχνολογίας και τη διατήρηση της παραδοσιακής σπιτικής δουλειάς, ανάμεσα στην ανάπτυξη της Ιατρικής και την άγνοια γύρω από τα αντισυλληπτικά μέσα, το γυναικείο κίνημα άφύλακτου θεαματικής πορεία στις περισσότερες χώρες της Δυτικής Ευρώπης.

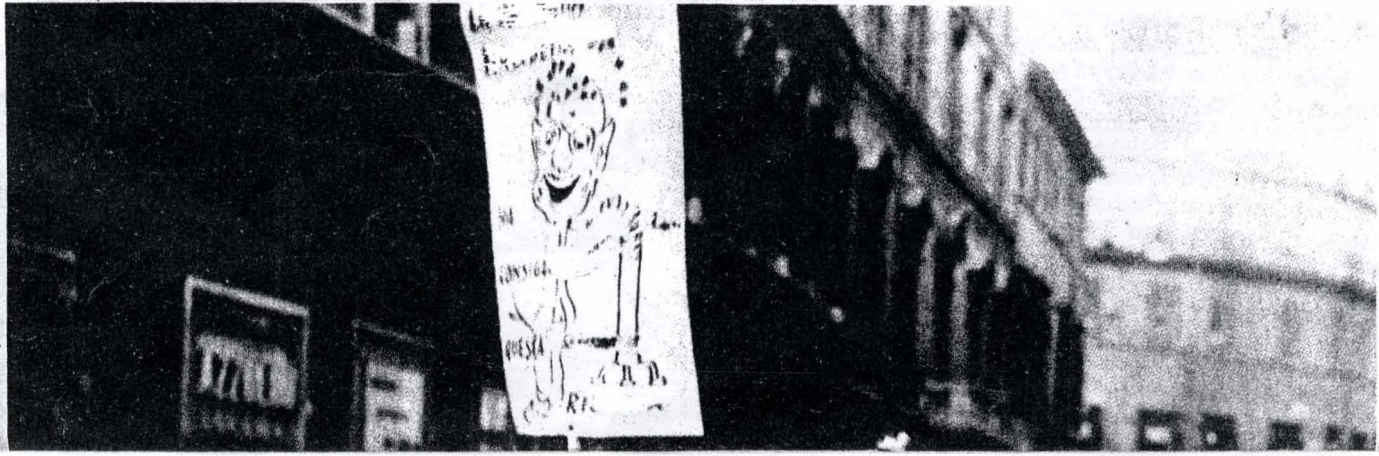
Τοποθετώντας τό πρόβλημα των γυναικών σ' όλο του τό μέγεθος άρχεται ν' άμφισβητήσει άδύλνητες δομές, θεσμούς και σχέσεις πού συντηρούν και διαιωνίζουν την κατώτερη θέση της γυναίκας μέσα στην κοινωνία, έρχεται νά πολιτικοποιήσει την καθημερινή ζωή.

■ Εμείς, η ΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, πιστεύουμε ότι υπάρχουν και στην Ελλάδα οι συνθήκες πού γέννησαν τό γυναικείο κίνημα, στή Δυτική Ευρώπη, μ' όλες τις ιδιομορφίες πού μπορεί να παρουσιάζουν στή χώρα μας, και θέλουμε, μέσα σε τούτη τη διακήρυξη ν' αναλύσουμε τή φύση της γυναικείας καταπίεσης και νά καθορίσουμε μέ ποιόν τρόπο και για ποιούς στόχους θ' αγωνιστούμε.

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

ΤΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Θα αγωνιστούμε έναντια στην ιδιαίτερη εκμετάλευση μας στην παραγωγή

■ Ο καπιταλισμός μας έμπασε στη παραγωγή με τους χειρότερους όρους. Είμαστε τα φθηνότερα εργατικά χέρια ή το έφεδρικό εργατικό δυναμικό που χρησιμοποιείται για να έμβιαζονται οι εργαζόμενοι,

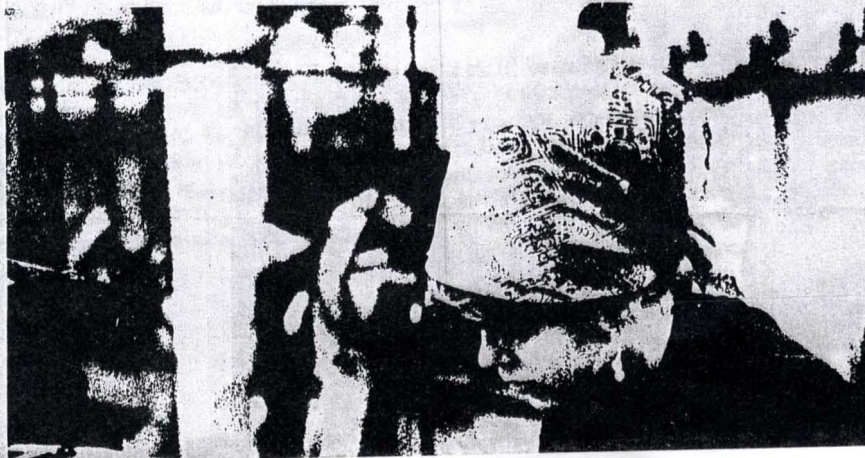
Δεν άπαλαχτήσαμε καθόλου από την καθημερινή δουλειά στο σπίτι, ούτε από την ανατροφή των παιδιών και έτσι βλέπουμε τη δουλειά μας στην παραγωγή σαν ένα αναγκαίο κομμάτι με αποτέλεσμα να μην μπορούμε να αποδώσουμε, ούτε να διεκδικήσουμε τα δικαιώματά μας,

Κι όταν μας απολύουν, και μας απολύουν πρώτες, το δεχόμαστε παθητικά όχι μόνο γιατί έχουμε έσωτερικεύσει την παθητικότητα μας αλλά και γιατί θεωρούμε πως δεν είμαστε άνεργες μιάς και ο άλλος μας ρολος, η δουλειά στο σπίτι, μας περιμένει.

Κι όταν ο μισθός μας δεν φτάνει για να μας εξασφαλίσει την οικονομική μας ανεξαρτησία, δεν αντιδρούμε γιατί έχουμε μάθει να τον θεωρούμε μισθό-τόσντα στον οικογενειακό προϋπολογισμό.

Έτσι, παραδέρνοντας ανάμεσα στο ρόλο μας στη δουλειά από τη μιά και στο ρόλο μας στην οικογένεια από την άλλη δουλεύουμε καθημερινά τα έξαντλητικά διπλά μας οχτώωρα που δέ μας αφήνουν καιρό ούτε να σκεφτούμε, μιάς κατακερματίζουν και μιάς άλλοτριώνουν.

■ Κι όμως μέσα απ' αυτή την καταπίεση σπάει ο μύθος ότι είμαστε πλασμένες μόνο για την οικογένεια, αρχίζουμε να συνειδητοποιούμε την εκμετάλευση, να αρνιόμαστε το ρόλο που άλλοι μας έχουν επιβάλλει, να διεκδικούμε καλύτερες συνθήκες ζωής και δουλειάς.

- Θεί η άδεια τοκετού και να αυξηθεί η διάρκεια της.
 - Για να παίρνουμε επίδομα τέκνων, να μπορούμε να ασφαλίζουμε τους άντρες και τα παιδιά μας και να μεταβιβάσουμε τη σύνταξη μας.
 - Για να μας εξασφαλίσει ο μισθός, την οικονομική μας ανεξαρτησία και να μην είναι μισθός πείνας.
 - Για να φτιαχτεί με έξοδα των εργοδοτών, η κατάλληλη υποδομή, (παιδικοί σταθμοί, καντίνες, κ.ά.) που θα μας ελαφρύνουν από τις υποχρεώσεις μας.
- Τελος για να προωθήσουμε τη συνειδητοποίηση των γυναικών σαν εργαζόμενων και το γυναικείο συνδικαλισμό, ζητάμε οι συνελεύσεις να γίνονται στην ώρα της δουλειάς έτσι που να μπορούμε να συμμετέχουμε και να ακούγεται η απόψη μας.

Θ' αγωνιστούμε

έναντια

στην καταπίεση

της οικογενειακής

■ Η εικόνα της "αιώνιας γυναίκας" όπως ιστορικά έχει διαμορφωθεί μιάς καταδικώνει. Το πορτραίτο μας παραμένει αναλλοίωτο και δεν ακολουθεί τις μεταβολές που συντελούνται στην κοινωνική εξέλιξη. Το βιολογικό μας "πειραγμένο" να είμαστε μητέρες μετατρέπεται σε πολιτιστικό προορισμό, αφού η ανατροφή των παιδιών είναι ο κύριος ρόλος μας. Ο αρχέγονος καταμερισμός άντρας-παραγωγή, γυναίκα-ανατροφή, σίτιση, που κάποτε ήταν αναγκαίος γίνεται μιά οδυνηρή και αντιφατική πραγματικότητα απ' τη στιγμή που σεργιάνιστε στην παραγωγή και μιάς οδηγεί στην άρνηση του παραδοσιακού μας ρόλου.

Δεν αρνούμαστε το φυσικό μας καθορισμό. Δεν θέλουμε να κατασκευάζονται τα παιδιά στα εργαστήρια. Όμως αρνούμαστε τη λογική που μιάς θέλει τροφούς και παιδαγωγούς, αποδίδοντας αυτές τις ιδιότητες στη "φύση μας" και μιάς μαντράνει, την κάθε μιά μόνη της, στο σύγχρονο γυναικωνίτη. Η γέννα και η ανατροφή των παιδιών γίνεται στα πιο κρίσιμα για την οικονομική και κοινωνική αυτονομία μας χρόνια.

Θέλουμε να πιστεύουμε πως γενώγτας και ανατρέφοντας τα παιδιά μ' ένα αίσθημα αυτοθυσίας δικαιωνόμαστε σαν όντοτες. Ξέρουμε ότι τα παιδιά δεν μιάς αφήνουν. Απλά έτσι αναπαράγουμε χωρίς κόστος για το κεφάλαιο την εργατική δύναμη. Κι όλος αυτός ο μισθός καλύπτει τη θλιβερή μας αλήθεια.

■ Η όλη νέα και μεγαλύτερη συμμετοχή μας στην σύγχρονη κοινωνική παραγωγή δέ μας απαλευθερώνει από τό βάρος της, αναχρονιστικής οίκιακής παραγωγής. Είμαστε έτσι αναγκασμένες στο περιθώριο, ή κάθε μια στο δικό της "βασιλείο-φυλακή", να εκτελούμε άχαρη και άλλοπρόσαλη δουλειά του νοικοκυριού που μας έξουθενώνει ενώ οι άντρες τό υπόλοιπο όχτάωρο αναπληρώνουν τη χαμένη τους δυναμική. Οι εργοδότες μας λενε πως ή δουλειά του νοικοκυριού είναι υποχρέωση μας. Ξερούμε όμως ότι αυτή ή δουλειά, ρίχνει τό κόστος της δικής τους παραγωγής κι αυξάνει τά κερδη τους. Ξέρουμε ακόμα ότι πα γιδειυμένη ή καθεμιά στο δικό της νοικοκυριό, πέρτουμε εύκολα θύμα τα του τυρλού και παράλογου καταναλωτισμού.

Τά πρόσωπά μας παραμορφώνονται από την πολλαπλότητα και αντίφατικότητα της συμπεριφοράς μας. Υποβαλλόμαστε στον άγριο ανταγωνισμό και έμμετάλλευση στο χώρο της παραγωγής, στην έξοντωτική σπιτική δουλειά, και στην άνατραφή των παιδιών και ταυτόχρονα είμαστε, σιλάβες που παω τους έκτονωνεται ο συμπίεσμενος άπο την ίεραρχία και άνισότητα άνδρας.

Με μας έχει καποια αίσθηση έξουσίας!

Μαθαίνοντας ότι ο φυσικός προορισμός μας είναι ή οίκογένεια αντίπαλεύουμε τις δυνάμεις που την άντιστρατεύονται. Είμαστε ο κυματοθραύστης των έπαναστατικών έκρήξεων του άντρα που του δημιουργούνται άπό τή συμμετοχή του στη κοινωνική παραγωγή.

Πρέπει κύρια να διαφυλάξουμε τήν οίκογενειακή ενότητα. είμαστε τρυφερές και στρίγγλες, εύδραστες και άνθεκτικες, συναισθηματικες και λογικες, αγαπούμε και μισούμε. Σάν άποδιοποιημένοι τράγοι, έχουμε φορτωθεί χιλιάδες έλαττώματα που τους κάνουν να μας μισούν και ταυτόχρονα να τους είμαστε άπαραίτητες. Άπέναντί μας γαγκάζουν και μας έκλιταρούν θρησκείες, ιδεολογίες, άστοί, άντρες.

Μεσα αυτή την έφιαλτική άτμοσφαιρα της οίκογενειας που είσάγονται, αναπτύσσονται και ταυτόχρονα έκτονώνονται οι κοινωνικες αντίφασεις γενιούονται, άνατρέφονται και διαπεδαγωγούονται τά παιδιά. Οι ρόλοι θά ξεαναμοιραστούν στο άρσενικό και θηλυκό για να ξεαναπαιχτούν.

Θα αγωνιστούμε :

- Για να πάψει ή άνατραφή των παιδιών να είναι άποκλειστικότητα μας. Σε κάθε γειτονιά να οργανωθούν και να λειτουργούν δωρεάν, είνκοσιτέσσερες ώρες το είνκοσιτετράωρο, σύγχρονοι βρεφονοσημικοί και παιδικοί σταθμοί με ειδικευμένο προσωπικό κάτω άπο τον έλεγχο των γονιών και όχι του άστικού κράτους,
- Για να κοινωνικοποιηθεί ή οίκοιακή παραγωγή. Ζητάμε να γίνουν σε κάθε εργοστάσιο και γειτονιά κάτω άπο τον έλεγχο των εργα-

Θ'αγωνιστούμε εναντια στο φιμωμα και στη στρεβλωση της σεξουαλικότητας μας

■ Μας θέλουνε πειθήνιες εργαζόμενες, καλές μητέρες και συζύγους... Μόνο με τήν καταπίεση της σεξουαλικότητας μας μπορούν να το πετύχουν.

Άπό τήν παιδική μας ηλικία, μας μαθαίνουν να είμαστε σεμνές παρθενες, παθητικες άλλα συναμα προκλητικες, καλές έρωμενες, πανέξυπνες μαντισες των άντρικων όρεξεων. Μας θέλουνε "άγια" μητερα και γυναικα-πόρνη. Η σεξουαλικότητά μας άλλοτριώνεται χάριν του άντρα και του μητρικού μας ρόλου. Οι στοιχειώδεις κατακτήσεις μας στον έρωτα στρέφονται ενάντιά μας. Η μομφή "δεν είσαι άπελευθερωμένη άφου δέν έρχεσαι μαζί μου" μας άπειλει "οταν άρνιάμαστε κάποια πρόταση έτσι που άπό έρωτικά ύποκειμενα να γινόμεστε πάλι έρωτικά άντικειμενα.

Η σεξουαλική μας δραστηριότητα μετατρέπιεται σ' ένα "αχαρο συζυγικό καθήκον. Τό σέξ είτε συζυγικό είτε άγοραίο δέν είναι χαρά για μας. Ο έφιαλτης της έγκυμοσυνης μας άκολουθει στη σεξουαλικη μας δραστηριότητα. Ένώ ή άντισύλληψη σά μέθοδος πρόληψης είναι άνεπιτυγμενη τά όργανωμένα συμφέροντα των φαρμακευτικών εταιριών, των γιατρων, του κρατους την έμποδίζουν να μπει στη ζωη μας.

Τό κορμί μας δεν το γνωρίζουμε, δεν είναι δικο μας. Είναι άπλό φਾਲλικό συμπλήρωμα. Τό βλέπουμε στη διαφημισηστα περιοδικα μωδας, στους δρομους.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑ

■ Κανένα άτομο, κοινωνική ομάδα ή τάξη δεν κέρδισε ποτέ τίποτα χωρίς ν' αγωνιστεί γι' αυτό." Έτσι και μείς νομίζουμε πως αν δεν συνειδητοποιήσουμε την καταπίεση μας, αν δεν αγωνιστούμε για τις διεκδικήσεις μας και τα αίτηματά μας, αν δεν πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας κανείς δεν θα μας κάνει δωρο την απελευθέρωσή μας.

Πιστεύουμε πως κανένα από τα κόμματα και οργανώσεις δε μπορεί να εκφράσει το γυναικείο κίνημα, όχι μόνο γιατί μέσα στα άντροκρατούμενα κόμματα το γυναικείο ζήτημα δεν πήρε ποτέ την πραγματική του διάσταση αλλά και γιατί αναπαράγεται και μέσα στον άγωνα ή διαιρετή των καθηκόντων άναμεσα στα δύο φύλα, γιατί περιοριζόμαστε στο παραδοσιακό βοηθητικό μας ρόλο, γιατί υποβιβάζομαστε σε συντρόφους β' κατηγορίας.

■ Η ανάληψη της καταπίεσης μας, οι διεκδικήσεις που θα διαμορφώσουμε, οι "σφονες πάλης που θα χαραξούμε είναι δική μας υπόθεση ή δική μας υπόθεση είναι και η δράση μας.

Χρειαζόμαστε μια δική μας δράση που θα παίρνει υπόψη της τα ιδιαίτερα προβλήματα μας. Μια δράση με δομές τέτοιες που θα μπορεί ν' αποδεσμεύει την έκφραση της κάθε μιάς μας. Μια δράση που θα μας βοηθήσει να πολεμήσουμε την παθητικότητα μας, να βγούμε από την απομόνωσή μας, να ξεπεράσουμε τους ανταγωνισμούς μας, ν' αποκτήσουμε συνείδηση, της συλλογικής μας δύναμης και ν' παλεύουμε όλες μαζί εκεί που ζούμε τα προβλήματά μας.

Χάρια από τους άντρες γιατί το πρόβλημά μας δεν το ζουν, το βλέπουν μόνο θεωρητικά και επομένως ήμεις.

Γιατί η παρουσία τους αποτελεί ανασταλτικό παράγοντα για να μπορούμε να εκφραστούν και ν' αναπτύξουμε πρωτοβουλίες.

Γιατί η προνομιακή τους θέση στην κοινωνία σε σχέση με μας, (παρ' όλο που κι αυτοί καταπιέζονται) τους κάνει άπολογητές αυτής της θέσης, ενάντια σε μας.

Χρειαζόμαστε λοιπόν μια αυτόνομη δράση γιατί μόνον έτσι θα μπορούμε να συνειδητοποιηθούμε, μόνον έτσι θα μπορούμε ν' αγωνιστούμε.

Δεν στρεφόμαστε ενάντια στο λαϊκό κίνημα.

Δεν διασπώμε τους εργαζόμενους.

Γιατί στην πραγματικότητα διάσπαση είναι το ελάχιστο ποσοστό των συνδικαλισμένων γυναικών στην Ελλάδα. Διάσπαση είναι η ιδιαίτερη ήμεταλευση του ενός τρίτου των εργαζόμενων που αποτελείται από μας. Διάσπαση είναι ο καταμερισμός των ρόλων και η άποδοχή σαν

φυσιολογικού αυτού του καταμερισμού που μας κλείνει στους τέσσερις τοίχους ενός σπιτιού απομονώνοντάς μας από τους αγώνες των εργαζόμενων και περιορίζοντας τις δυνατότητες ν' αποκτήσουμε ταξική συνείδηση. Κι αποτελεί ξενοποιητικό στοιχείο για τους αγώνες των εργαζόμενων ή συνειδητοποίησή μας, ότι πρέπει να παλεύουμε ενάντια σ' όλες τις μορφές της ιδιαίτερης μας καταπίεσης, όχι μόνον της οικονομικής αλλά και της ιδεολογικής και σεξουαλικής, ενάντια σ' όλους τους θεσμούς στηριγματα της καπιταλιστικής κοινωνίας.

■ Γι' αυτό θ' αγωνιστούμε για ένα αυτόνομο γυναικείο κίνημα βγαλμένο μέσα απ' τους χώρους όπου οι γυναίκες ζούν τα προβλήματά τους.

Θ' αγωνιστούμε για τη δημιουργία επιτροπών στο εργοστάσιο, στο σχολείο, στο Πανεπιστήμιο, στη συνοικία, στο αματείο, όπου θα συσπειρώνονται και οργανωμένες σε κόμματα και οργανώσεις γυναίκες και άοργάνωτες γυναίκες γύρω από τα συγκεκριμένα τους προβλήματα και θα παλεύουν γι' αυτά.

Μια τέτοια μορφή αυτο-οργάνωσης είναι η μόνη δυνατή σε μαζικό επίπεδο ενάντια σε μια καταπίεση που εκφράζεται σε πολλούς τομείς και με διαφορετικούς τρόπους στους διαφόρους χώρους.

Φορέας μιάς τέτοιας πάλης δεν μπορεί να είναι απιστευτικά μιά γυναικεία δράση.

Το μαζικό γυναικείο κίνημα θα προέλθει από την αυτο-οργάνωσή μας και το συντονισμό μας στους διαφόρους χώρους όπου μενουμε, δουλεύουμε ή σπουδάζουμε.

Μόνον έτσι θα μπορούμε να επιβάλλουμε τους αγώνες μας.

Μόνον έτσι το λαϊκό κίνημα θα ενσωματώσει και τα δικά μας προβλήματα.

Μόνον έτσι η επανάσταση θα γίνει και δική μας υπόθεση.

Μόνον έτσι η σοσιαλιστική κοινωνία που θέλουμε, θα φτιαχτεί και με τη δικιά μας συμμετοχή και τότε η απελευθέρωσή μας θα μπορέσει να γίνει πραγματικότητα.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ